

[Statsministeren.]

Jeg kan altså besvare hr. Ib Nørlands spørgsmål bekræftende og kan tilføje, at regeringen fortsat vil følge udviklingen i Chile og arbejde for en løsladelse af alle politiske fanger i landet.

Ib Nørland (DKP):

Jeg takker for den oplysning, der blev givet, som ikke har været bekendt før, om, at man arbejder på en fælles henvendelse. Jeg forudsætter altså, at den foregår netop med henblik på den sag, som jeg her har fremdraget. Der er så meget mere grund til at takke for det, som jeg bemærkede, at regeringen ikke brugte lejligheden i FN's generaldebat forleden til at komme ind på spørgsmålet.

Jeg vil udtrykke forhåbning om, at den henvendelse, som er varslet, virkelig får en sådan karakter, at den er med til at øve det pres, som jeg har fremhævet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (18/9 75):

„Vil ministeren drage omsorg for, at unge piger i kvarteret omkring Colbjørnsensgade i København bliver fritaget for politiets chikane, og at politiet i stedet bliver sat til at sørge for, at vore ældre medborgere kan færdes i større tryghed på vore veje og gader?“

(Spm. nr. 2).

Begrundelse.

Det fremgår af Ekstrabladet for den 17. september, at piger, der f. eks. bor på Pension Desmer, ikke må færdes uden for pensionen, at betjente sidder og lurar med kikkerter, samt at man slår til, når pigerne vrikker med det, der sidder højest, når man plukker jordbær.

Det kan ikke være rimeligt, at politiets kræfter skal bruges på den slags heksejagter. Vi lever i 1975 og ikke i det 18. århundrede — i hvert fald nogle af os — og den personlige frihed kan ikke i den grad krænkes. Det må dog være sådan, at menne-

sker i dagens Danmark må gøre ved sig selv, hvad de vil, når de ikke kan skade andre.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (8/10 75):

I foråret 1974 konstateredes en vis stigning i kriminaliteten på Vesterbro.

Foranlediget af denne udvikling anmodede den daværende justitsminister den 30. april 1974 efter forudgående forhandling med politidirektøren i København Københavns politi om at overveje mulighederne for en øget politimæssig indsats over for det kriminelle miljø på Vesterbro, herunder særligt prostitutions-, pornografi- og narkotikakriminaliteten. Man anmodede endvidere om, at der blev søgt gennemført en skærpet kontrol med henblik på eventuel udvisning af udlændinge, der færdedes i miljøet. Samtidig blev der rettet henvendelse til handelsministeren med henblik på en stramning af beværterlovgivningen.

Den forstærkede politimæssige indsats bestod hovedsagelig i en intensivering af efterforskningen og en udvidelse af patruljeringsområdet. Følgende politiafdelinger var inddraget heri: Uropatruljen, Vesterbro politistation og dennes Halmtorvspatrulje, bevillingskontoret, Københavns politis afdeling for udlændinge samt kriminalpolitiet.

I en redegørelse af 2. maj 1975 har politidirektøren i København oplyst, at der har været tale om „en spredning af politiets indsats over alle forekommende politimæssige problemer i området, og intet ses oplyst til støtte for antagelsen af, at der i overvejende grad skulle være tale om en særlig „jagten“ af de „gadeprostituerede“, hvis tilstedeværelse i stort antal medfører forstyrrelse af den offentlige orden og i flere tilfælde har givet anledning til klager fra forbipasserende og fra beboere i kvarteret.“

Det er endvidere oplyst over for mig, at politiet over for gadeprostitutionen har benyttet hjemmelen i politivedtægtens § 6 til at meddele de prostituerede forbud mod at færdes frem og tilbage eller tage ophold på gaden inden for en vis afstand fra det sted, hvorfra den prostituerede sidst har „trukket“. Forbudene meddeles for et nærmere angivet tidsrum, der ikke kan overstige to år, og bortfalder herefter. Der skrives kun ind imod overtrædelse af forbudet, når man